

1

Чарлс Брамвел Брокли пътуваше сам и без билет във влака в 14:42 ч. от Лъндън Бридж до Брайтън. Купитата за бисквити „Хънтли и Палмърс“, в която се намираше той, се плъзна опасно близо до ръба на седалката, когато влакът спря на Хейуърдс Хийт. Тъкмо да се понесе към пода на вагона, и бе уловена от две сигурни ръце.

Антъни се радваше, че се връща у дома. „Падуа“ беше масивна викторианска къща от червени тухли, чиято веранда беше обвита в орлови нокти и клематис. Хладното, ухаещо на рози преддверие, в което звуците предизвикваха ехо, бе истинска благодат за него след палещото следобедно слънце. Той остави чантата си, прибра ключовете в чекмеджето на масичката в коридора и сложи панамената си шапка на закачалката. Беше грохнал от умора, но къщата го успокои. Тиха, но не и безмълвна. Разнасяше се ритмичното тиктакане на стенния часовник и далечното ръмжене на древния хладилник, а от градината долиташе песен на дрозд. Къщата бе неосквернена от шумове на модерните технологични устройства. Нямаше компютър, нито телевизор, нито дивиди или сиди

плейър. Единствената връзка с външния свят бяха стар бакелитов телефон в коридора и радио. Антъни отиде в кухнята, пусна водата да тече, докато стана леденостудена, и напълни една голяма чаша. Беше твърде рано за джин със сок от лайм и твърде горещо за чай. Лора вече си бе отишла, но му беше оставила бележка и салатата с шунка в хладилника за вечеря. Милото момиче. Той изгълта жадно водата на един дъх.

Върна се в коридора, извади единичен ключ от джоба на панталона си и отключи тежка дъбова врата. Взе чантата си от коридора и влезе в стаята, като затвори безшумно вратата зад себе си. Вътре имаше безброй рафтове и чекмеджета. Три стени бяха напълно скрити от тях, като всеки рафт беше запълнен и всяко чекмедже натъпкано с навяваща меланхолия смесица от вещи, събирани в продължение на четирийсет години, обозначени с етикети и приютени тук. Дантелени завеси се спускаха пред френските прозорци и смекчаваха ярката светлина на следобедното слънце. През тясното пространство помежду им един лъч пробиваше сумрака и в него танцуваха искрящи пращинки. Антъни извади кутията за бисквити „Хънтли и Палмърс“ от чантата си и внимателно я постави върху голямата махагонова маса, единствената свободна повърхност в стаята. Отвори капака и разгледа съдържанието – бледа сива субстанция, подобна на едрозърнест пясък. Беше разпръснал такава преди много години в градината с рози зад къщата си. Но възможно ли бе това да са човешки останки? Сложени в кутия за бисквити и оставени във влака? Отново захлупи капака. Опитал се бе да ги предаде на гарата, ала служителят, убеден, че е най-обикновен прахоляк, го посъветва да изхвърли кутията в най-близкото кошче за боклук.

– Ще се смеете какви отпадъци оставят хората по влаковете – каза той и го отпрати с вдигане на рамене.

Антъни вече не се смайваше от нищо, но пък загубата, било на нещо голямо или маловажно, винаги го вълнуваше. Извади от едно чекмедже кафяв хартиен стикер за багаж и автоматична писалка с позлатен пи-сец. Изписа грижливо с черното мастило най-напред датата и часа, а после и мястото с пълни подробности.

*Кутия за бисквити „Хънтли и Палмърс“,
съдържаща останки от кремация (?).*

*Открита в шести вагон отпред назад във влака в
14:42 ч. от Лъндън Бридж до Брайтън.*

Покойникът – неизвестен.

Бог да дари мир на душата му.

Поглади нежно капака на кутията, после намери свободно място на един от рафтовете и внимателно я постави.

Напевният звън на часовника в коридора съобщи, че е дошло време за джин със сок от лайм. Той извади от хладилника кубчета лед и сока от лайм и ги отнесе в закритата веранда към градината върху сребърен поднос със зелена коктейлна чаша и малко съдче с маслини. Не беше гладен, но се надяваше те да пробудят апетита му. Не искаше да разочарова Лора, като остави недокосната грижливо приготвената от нея салата. Остави подноса и отвори прозореца към градината зад къщата.

Грамофонът беше красива дървена вещ с позлатена фуния. Той повдигна игличката и я постави внимателно върху плочата. Гласът на Ал Боули се понесе във въздуха и се втурна в градината да се надпява с дрозда.

„Самата мисъл за теб“.

Беше тяхната песен. Той се отпусна на удобното кожено кресло и намести дългите си крайници. В зрялата му възраст теглото бе отговаряло на ръста му и бе имал внушителна фигура, но на старини плътта се бе постопила и беше по-скоро кокалест. Вдигна чашата си за тост към жената, чиято снимка в сребърна рамка държеше в другата си ръка.

– Чин-чин, скъпо мое момиче!

Отпи от пиетието си и с обич и копнеж целуна студеното стъкло в рамката, преди да я върне на масичката до креслото. Жената не беше класическа красавица – млада, с коса на вълни и големи кафяви очи, които блестяха дори от старата черно-бяла снимка. И в същото време притежаваше удивително присъствие и го пленяваше дори след всичкото изминало време. Беше покойница от четирийсет години, но все още бе неговият живот и смъртта ѝ го беше дарила с житейската му цел. Тя превърна Антъни Пеърдю в Пазител на изгубени неща.